

TEORIE VESMÍRU VERSUS OBJEKTIVNÍ REALITA

04.08.11 [Nikolaj Levašov](#)

Žeby snad Einstein a spol. nevěděli o těchto výsledcích, nebo snad nečetli vědecké časopisy té doby a zůstali v nevědomosti? Ukazuje se, že věděli perfektně vše. Miller psal korespondenci Einsteinovi. V ní ho upozornil na své výzkumy a z nich vyplývající potvrzení éterického driftu. Einstein odpověděl velmi skepticky a dožadoval se důkazů, kterých se mu obratem dostalo, načež už od něj žádná reakce nikdy nepřišla. Je celkem jasné, proč Millerovi žádná odpověď nepřišla poté, co zaslal naměřená data. Podivnější je, že určitá potvrzení éterického driftu byla patrná už při pokusech Michelsona-Morleye, ale byly záhadně „opomenuty“. Po Millerově smrti v roce 1941, jeho práce byla opět pohodlně „zapomenuta“, nikdo ji znovu nepublikoval a dnes o ní ve vědeckém světě neví skoro nikdo. Jako by tento člověk ani neexistoval... a toto byl jeden z největších amerických fyziků. Všechno, co bylo ukázáno výše, jasně ukazuje, že lidstvu byly zámerně vnuceny takové koncepty o povaze vesmíru, které odklánějí vývoj vědy a civilizace od správné cesty. Důvod je takový, že ti, kdo stáli za Einsteinem se báli ztráty své moci a pozic. Měli strach ze skutečného vědění, pokud by se dostalo na veřejnost, vedlo by nevyhnutelně k jejich odhalení a každý by potom mohl vidět jejich skutečnou tvář a záměry.

Dlouhá tisíciletí, člověk se pokoušel poznat obrovský rozsah prostoru – vesmír, který ho obklopuje. Za tímto účelem bylo vytvořeno mnoho konceptů vesmíru a filozofií, definujících roli člověka v něm. Postupem času, některé tyto teorie se staly tzv. vědeckými teoriemi o vzniku a fungování vesmíru, které postupem času krystalizovaly, až vykrytalizovaly do současné podoby teorie Velkého Třesku, postavené hlavně na Einsteinových teoriích.

Všechny ostatní vědecké teorie skutečnosti jsou, v principu, podřízeny, či speciální aplikace “hlavní” teorie – kosmologické teorie. Z tohoto důvodu, lidské představy o vesmíru, ale hlavně směřování celé civilizace a její budoucnost, závisí na tom, nakolik je její Teorie Vesmíru ve shodě se skutečnou povahou vesmíru. Na základě konceptů a teorií o vesmíru, potažmo přírodě / skutečnosti, jsou konstruovány nejrůznější technická zařízení a technologie. Proto, budoucnost pozemské civilizace v dlouhém úseku závisí primárně na tom, jaké zařízení a technologie vyvine a bude používat.

Jestliže koncepty o přírodě a realitě jsou mylné nebo nepřesné, můžou vést ke katastrofám a destrukci obojího: jak civilizace, tak i přírody a života na této nádherné planetě, kterou nazýváme Země. Koncepty o vesmíru a přírodě se graduálně posunují z čistě teoretických, směrem k praktickým aplikacím, a tímto dramaticky ovlivnit směr, kterým se civilizace ubírá, potažmo budoucnost civilizace a života zde na zemi. Každý, nejen filozof nebo vědec, by se měl proto zajímat o správnost přijímaných konceptů o vesmíru a přírodě, protože se to týká v konečném důsledku každého.

Vzato obecně, koncepty o fungování vesmíru mohou být klíčem k obrovskému rozvoji civilizace, pokud jsou korektní, ale můžou také způsobit destrukci civilizace, pokud jsou nepřesné nebo úplně mylné. Přesné teorie vesmíru vedou ke tvoření, kdežto mylné k destrukci.

Řečeno jinými slovy, mylné koncepty o povaze vesmíru se můžou stát zbraní hromadného ničení, proti níž je atomová bomba dětská hračka. Toto není metafora, ale obnažená pravda, která není odvislá od toho, zda v to někdo věří, nebo ne, a, jako každý pravdivý výrok, není závislá na úhlu pohledu, o nic více, než například závislost aktivity slunce na tom, zda v ně někdo věří či ne.

Slunci je naprosto jedno, jaký druh teorií o něm lidé vytváří. Blížkost těchto konceptů skutečné realitě je významná pouze pro člověka, nikoliv pro slunce. A v tomto kontextu si nemohu nevšimnout, že mnoho lidí, kteří nazývají sami sebe vědci, na tuto jednoducho pravdu velmi často zapomíná, a nechávají se unášet teoriemi, které mají mnohem více společného s jejich osobními cíli, než se skutečným fungováním světa. A přitom “honba“ za pravdou by měl být hlavní cíl každého, obzvláště vědců, kde by to mělo být nejdůležitější pravidlo, nadřazené všemu ostatnímu.

Bohužel, výše uvedené není pouze výplod mé fantazie, ale fakt. A tento fakt není ukryt v bezsmyslných vzorcích a formulích, kterým rozumí jen hrstka vyvolených. Je to fakt který lidé mohou snadno pochopit, nezávisle na tom, jaké mají vzdělání a či umí číst či ne. Navíc už nyní se jeho dopady projevují na lidech a planetě v menší či větší míře.

Falešné, mylné koncepty o povaze vesmíru vyústí v ekologickou katastrofu, k níž se země “sebevědomě” žene mílovými kroky. Existuje tolik potvrzení tohoto, ten kdo tyto znaky bude chtít vidět, pro toho všechny pochybnosti o tom, co se děje, velmi rychle vymizí.

Vše nasvědčuje tomu, že technokratická cesta vývoje, kterou se současná civilizace udává, nabrala směr směrem k sebedestrukci. Tradiční věda nashromáždila velké množství poznatků o různých projevech a fenoménu v tzv. “středním světě”, který člověk obývá. Střední svět, umístěn mezi svět

kvarků, atomů a molekul – mikrosvět, a mezi svět hvězd, galaxií a vesmírů – makrosvět, je světem, kde se manifestují přírodní zákony. V tomto středním světě jsou lidé schopni pozorovat pouze projevy skutečných pravidel a principů fungování přírody.

Projevy skutečnosti, které je člověk schopen vnímat svými pěti smysly představují jen pověstnou špičku ledovce. Vše ostatní je nepoznatelné, a čemž mnoho psal Immanuel Kant. Toto poznání je nevyhnutelné, pokud člověk chce vytvořit odpovídající obraz fungování vesmíru, protože za pomocí pouze pěti smyslů je toto nemožné.

Toto platí jednoduše proto, že 5 smyslů člověka se vyvinulo jako důsledek adaptace na životní podmínky v ekologickém „prostředí“, které obývá jako živočišný druh. Smyslové orgány dovolují člověku přesnou orientaci a působení v tomto prostředí, ale nic více než to. Smyslové orgány mají smysl pouze ve středním světě.

Člověk vytvořil mnoho přístrojů a zařízení, které mu dovolují v omezené míře nahlédnout do mikrosvěta a makrosvěta. Zdálo by se tedy že problém je vyřešen: pomocí těchto zařízení člověk dohlédne tam, kam nemůžou jeho smysly. Nicméně, je zde několik ALE. Jedno z nejvýznamnějších je to, že člověk těmito přístroji pouze zvětšil rozsah toho co je schopen vnímat, ale na kvalitativní úrovni toho, co je schopen vnímat se nezměnilo nic – stále jde o týchž 5 smyslů.

Jinými slovy, omezení daná jeho smyslovými orgány byla takto přenesena i do mikrosvěta a makrosvěta. Stejně tak jako je nemožné vnímat krásu květiny za pomocí sluchu, je nemožné proniknout do tajů povahy skutečnosti za pomocí pouze pěti smyslových orgánů. Obraz skutečnosti který člověk za pomocí technický zařízení získá, mu neumožní propojení s nepoznatelným. Namísto toho, umožní mu to vytvořit falešnou představu o povaze vesmíru, získanou za pomoci těchto pěti smyslů.

Tedy, je to omezenost nástrojů poznání, které způsobily, že byl vytvořen zkreslený obraz fungování vesmíru, toto „přinutilo“ člověka zabočit na cestě poznání o vesmíru špatným směrem, díky tomu, že jeho pozorování o okolním vesmíru byla prováděna za pomocí přístrojů a limitována jen na jednu část projevů přírodních zákonů.

Na začátku procesu vytváření teorií o povaze vesmíru byla nutnost zavést postuláty – předpoklady, které se akceptují bez vysvětlení. V principu, na každý postulát se pohlíželo, a stále pohlíží, jako na Boha, podobně jako věřící akceptuje Boha bez požadování důkazů. A zatímco akceptování postulátů bylo víceméně nutné v počátečních stádiích cesty za poznáním, je vysoce nežádoucí a

nepřijatelné v závěrečných fázích definování konceptů o povaze vesmíru.

Pokud by se lidské koncepty o povaze vesmíru ubíraly správným směrem, počet postulátů by se měl graduálně snižovat, dokud nezbyde jeden-dva základní, které nevyžadují vysvětlení / ověření experimenty. Například, existence reality vnímané našimi smysly by měl být takovýto základní postulát.

Člověk není schopen vnímat pomocí svých smyslů vše co existuje. Například, nemůže vnímat elektromagnetické záření (kromě světla) či radiaci, ačkoliv jejich existence a účinky na hmotu jsou velmi reálné.

Ve skutečnosti, člověk je schopen svými smysly vnímat jen nepatrný zlomek elektromagnetického spektra, které je nyní známo díky citlivým přístrojům. Nemluvě o formách záření a hmoty, které dnešní nástroje detekovat nejsou schopny.

Ať tak nebo tak, člověk odjakživa touží po skutečnému porozumění světa. Bohužel, takovéto porozumění nenastane přes noc. Takovéto porozumění se získává skrze pokusy a omyly, kdy se chybné koncepty odebírají na stránky historických knih, aby byly nahrazeny novými koncepty, které v průběhu času mohou být opět identifikovány jako mylné. Nicméně, každé takovéto „zavržení“ konkrétní teorie je však pozitivní jev, neboť v důsledku umožní identifikovat, kudy cesta nevede a posunuje pravé poznání kupředu.

Metrika, která ukazuje, zda se poznání posunuje správným směrem, je velmi jednoduchá – množství znalostí se zvyšuje, a množství postulátů se snižuje. Pokud se toto děje, není důvod k obavám.

Naopak, pokud se počet postulátů v teorii v průběhu času zvyšuje, je to neomylné znamení, že se vzdaluje od korektního pochopení skutečné povahy jevů. A toto představuje nebezpečí pro budoucnost civilizace, neboť to v konečném důsledku nevyhnutelně vede k sebeustrukci.

Moderní věda obsahuje výrazně více postulátů o povaze vesmíru, než například před sto lety. Navíc k tomu, množství postulátů nadále roste. Všichni jsme si tomu přivykli natolik, že už nás přítomnost postulátů téměř v jakékoliv teorii vůbec nezaráží.

Ty nejjednodušší otázky dokáží přivést do úzkých i nejuznávanější vědce. Pokud se zeptáte

akademického fyzika, co je to elektrický proud, dostane se vám odpovědi, která se učí na základní škole: „elektrický proud je usměrněný pohyb elektronů od záporného ke kladnému pólu“. Avšak když se téhož fyzika zeptáte, co je to elektron, co je to náboj, co je to kladný a záporný pól, a proč se elektrony pohybují směrem jakým se pohybují, odpoví pravděpodobně – to ví jen bůh. (Sám jsem se takovéto odpovědi dočkal, od mezinárodně uznávaného fyzika!). V podstatě, jediná věc ve vysvětlení elektrického proudu, která není postulátem, je koncept usměrněného pohybu.

V tomto nejjednodušším případě, výkladu fenoménu který dnes zná každé dítě, jsou čtyři koncepty které jsou bez dalšího vysvětlení. Čtyři postuláty jsou obsaženy v jedné větě, a nabízeny jako „přírodní zákon“. A toto zdaleka není osamocený případ – téměř všechny dnes přijímané tzv. fyzikální zákony jsou „tvrzení“ v podobném duchu.

Ukazuje se to být poněkud zajímavou situací, když kdykoliv se někomu podaří najít nálepku či slovo, které může být přiřazeno nějakému jevu, „problém“ se považuje za vyřešen a na světě je nový vědecký objev / teorie. Ale co se děje ve skutečnosti je to, že je vytvořen termín bez skutečného obsahu, tudíž tvořící rozpor mezi termínem a obsahem.

Jeden z nejzářivějších příkladů rozporu mezi nálepkou/termínem a skutečným obsahem je koncept „Temné hmoty“.

Astrofyzici, kteří studovali pohyby kosmických těles, narazili na zajímavý fenomén. Aby se kosmická tělesa – planety, hvězdy a galaxie, pohybovaly (podle zákonů o pohybu kosmických těles) po trajektoriích, po kterých se pohybují, bylo by na to ve vesmíru zapotřebí 10x tolik hmoty, než kolik je pozorováno.

Jinými slovy, množství hmoty, které je známo moderní vědě, „tvoří“ pouze deset procent celkové hmoty ve vesmíru, nutné pro to, aby se vesmír choval tak, jak je jeho chování pozorováno.

Jen DESET PROCENT.

Galaxie, hvězdy, planety a další materiální objekty, by měly existovat v 10x větším zastoupení či hmotnosti než jsou pozorovány, aby se podle zákonů nebeské mechaniky mohly pohybovat způsobem, jakým se pohybují. Těchto 90 procent chybějící hmoty nemůžeme nazvat „malou odchylkou“ měření, naopak, je to absurdní rozpor. Velmi reálné objekty se pohybují po trajektoriích, které by vůbec neměly být možné! Toto jsou fakta, která sice mohu být zamlčena,

avšak nikoliv popřena.

Jak si moderní věda našla cestičku z této překerní situace? Bylo nalezeno velmi „jednoduché“ řešení: vědci se dohodli, že chybějící hmotu označí termínem temná hmota, jež nemůže být nijak pozorována, změřena žádným technickým přístrojem ani poznatelná žádnými z pěti smyslů. A vše bylo „vyřešeno“ - 10 procent fyzické hmoty plus 90 procent temné hmoty dává dohromady požadovaných 100 procent objemu hmoty, který je ve vesmíru požadován, aby se pozorování kryla s teoriemi.

No není to velmi „pohodlné“ řešení tohoto rozporu?

Zbývá pouze jedna otázka: komu takovéto řešení prospěje.

Ale i zavedením tohoto řešení, moderní věda přiznává, že je v této otázce absolutně v temnotě. Ukazuje se, že moderní věda není až tak vědou ve striktním smyslu slova, jelikž vědci (ne všichni, je třeba říct) uznávají, že mají poznání jen o deseti procentech skutečnosti. A podle nich, toto (navíc nekompletní) poznání o 1/10 skutečnosti jim dává právo požadovat uznání jejich teorií jakožto pravdivého poznání o povaze vesmíru, a vystupovat jako experti s patentem na pravdu, jejichž slovo se nesmí zpochybňovat, neboť je to „vědecky ověřený fakt“.

Moderní věda se ve své podstatě v ničem neodlišuje od náboženství, protože každý postulát, který je akceptován bez důkazu, je takový malý „bůh“, stejně jako Bůh v náboženstvích je akceptován bez důkazu. Z pohledu čisté logiky, náboženství má výhodu oproti vědě, protože pouze postuluje Boha a ten vytvořil vše ostatní. Je to logicky „neprůstřelný“ systém který má pouze jednu „neznámou“ - Boha. Ale tento neprůstřelný systém má jednu „malou“ vadu na kráse – nedává žádný smysl bez postulování Boha.

Nahlíženo z této stránky, tento systém myšlení začíná postulováním Boha, z něj odvodí vše ostatní, a tím opět dokládá existenci Boha. Had žere vlastní ocas. Náboženství, které je konstruováno postulováním Boha se ukazuje jako slepá cesta již od samého začátku.

Na rozdíl od náboženství, moderní věda je z pohledu logiky daleko od ideálního stavu, ačkoliv je zdánlivě postavena na důkazech a pozorování přírodních jevů. Díky faktu, že je odvozena od pozorování přírodních zákonů ve středním světě, tj. procesů, které probíhají mezi úrovněmi mikro-světa a makro-světa, moderní věda hraje roli pozorovatele.

Všechno by bylo víceméně v pořádku, pokud by se vědci omezili na pozorování přírodních fenoménů, které se odehrávají kolem nás, a opustili by pokusy tyto jevy „napasovat“ do svých teorií, což vede pouze k indoktrinaci postulátů, koncepty a myšlenky jež jsou požadovány být akceptovány bez důkazu.

Také by to nebyl problém, pokud by se počet postulátů postupně se zvyšujícím se poznáním snižoval, dokud by nezůstal jeden, základní postulát, podpořený důvěryhodnými daty.

Takovýto základní postulát by měl být koncept hmoty jako objektivní skutečnosti, kterou můžeme vnímat svými smysly. Z tohoto plyne, že čím více smyslových orgánů, a čím vyvinutější jsou, tím přesnější bude obraz vesmíru, který je člověk schopen vytvořit.

Jak ale vidíme v moderní vědě, počet postulátů se s přibývajícím časem nesnižuje; právě naopak, a současná věda obsahuje postulátů stovky. Na vysvětlění jednoho postulátu jsou zaváděny další, které jsou obratem vysvětlovány novými postuláty, a takto to pokračuje stále dál.

Dá se říct, že náboženství závisí na Bohu jako základním postulátu, kterým vysvětluje vše, kdežto věda závidí na velkém počtu specifických postulátů, takových „mini-bohů“ vědy. Oba dva případy jsou nesprávné koncepty o povaze vesmíru s mnoha mezerami, z pohledu logiky.

V případě náboženství, Bůh je „postaven“ na vrchol; a v případě moderní vědy, „mini-bohové“ jsou základem všech teorií. Avšak kam umístíme Boha, nehraje roli, v jednom případě zde máme monoteismus (víru v jednoho Boha), kdežto v případě vědy máme polyteismus (mnoho postulátů).

Vážné potíže moderní vědy lze pozorovat v obou úrovních, v mikro- i makro-světě. Během pokusů se syntézou elementárních částic, jaderní fyzikové narazili na jev který, v principu, zpečetil osud moderní „vědy“.

Jeden ze základních zákonů moderní fyziky, zákon zachování hmoty, říká, že když se syntetizuje nová částice, její hmota musí být menší nebo rovna součtu hmoty částic, z nichž vznikla. V kostce, tento zákon tvrdí, že hmota/energie nemůže být vytvořena ani zničena, jen transformována.

V určitých experimentech se slučováním částic, výsledná hmota byla několikanásobně vyšší, než hmota částic, které se podílely na syntéze. (v rozsahu 10x – 100x větší hmotnost nové částice, než

by dovoloval zákon zachování hmoty). Reálný pokus, reálná hmota, reálné částice.. a výsledky odporovaly všemu, co tehdy (a ještě i dnes) fyzika tvrdí – že něco takového nemůže nikdy nastat. Ale skutečný experiment ukazoval že to nastalo.

Naskýtá se otázka – co by mělo být obhajováno, teoretické úvahy nebo praktická měření?

Zdalo by se, že odpověď je zcela zřejmá z jakéhokoliv smysluplného úhlu pohledu. K (ne)překvapení, z “vědeckého” úhlu pohledu však ne – věda pokračovala v obhajování stále stejných teorií a postulátů. Jak je vidět, takové věci jako reálné experimenty a měření jsou pro “moderní vědu” nepodstatné maličkosti, jimiž se není třeba znepokojoovat, pokud tyto neodpovídají jejím očekáváním.

Namísto přepsání základních kamenů fyziky, které se ukázaly jako mylné, se vědci pokusili “přiohnout” novými postuláty a předpoklady tyto základy tak, aby vyhovovaly experimentům. “Přizdobovali” a přidávali do starých teorií, neuvědomujíc si, že pouze v základě správná teorie může být “resuscitována”, kdežto v základu mylná teorie zůstane “mrtvá”, jakkoliv se budou snažit.

V tomto kontextu bych chtěl učinit určité závěry o fenoménu života. Nejen teoretičtí fyzikové, ale i biologové a lékaři mají poměrně “problematické” představy o předmětu svého oboru. Ještě ani dnes vědci, kteří studují fenomén života, nejsou schopni vysvětlit jeho podstatu; jak například tytéž atomy a molekuly, když jsou uspořádány určitým způsobem, představují živou hmotu, ale uspořádány jiným způsobem jsou neživout hmotou.

Zřejmě zastávají názor, proč se takovou „maličností“ jako je povaha života, zabírat? Život existuje, a basta...

Je zajímavé, že ani biologové, ani lékaři, kteří se považují za špičky ve svých oborech, nejsou schopni vysvětlit, jak probíhá růst lidského embrya. Vysvětlují to (s naprostým přesvědčením že tomu dokonale rozumí), následovně: „různé hormony a enzymy se vyskytují v různých zygotních buňkách (buňky oplodněného valíčka), a jako výsledek, mozek se vyvine z jednoho typu zygotních buňek, játra z jiného, a tak dále....“

Zde vidíme klasický příklad „vysvětlení“ jaké dávají absolventi a držitelé různých Ph.D. v anatomii a fyziologii. Jiné vysvětlení (vývoje embrya) moderní věda nezná, jednoduše neexistuje, dokonce ani akademici a uznávaní profesori, biologie či medicíny, nemají jiné vysvětlení. Stačí „zakutat“

trochu hlouběji a zjistíme, že žádnou skutečnou odpověď nemají.

Každé embryo se vyvine z jednoho oplodněného vajíčka, dělením. Podle zákonů histologie (studie chování buňek na mikroskopické úrovni), a což bylo v empiricky prokázáno, po procesu rozdělení buňky vzniknou dvě naprosto identické kopie. Když se pak tyto dále dělí, vzniknou 4 identické buňky, poté 8, 16, 32, 64, a tak dále. Jinými slovy, všechny buňky embrya jsou identické kopie původní buňky, které sdílí stejný genetický materiál. Ve světle tohoto faktu, nabízí se otázka: jak je možné, že se v naprosto identických buňkách objeví různé hormony a enzymy??

Kupodivu, na tuto otázku dosud žádný biolog či lékař nenašel odpověď. Jediná smysluplná věc, kterou jsou schopni na tuto otázku odpovědět, je – „To ví jen Bůh“. Není to poněkud zajímavá odpověď, na vědce? Kupodivu, pokud pozorně analyzujeme téměř jakékoliv pole vědy či teorii, dříve nebo později vždy narazíme na „Boha“. To opět potvrzuje fakt, že moderní věda je jen shnilé jablko s pěknou slupkou, kde se kromě postulátů, slovních motanic a ignorance nenachází zhora nic opravdového.

Postuláty jsou sice nevyhnutelné, ale jen dočasně – je nemožné vysvětlit vše najednou. Nicméně, po vysvětlení „velkých“ otázek je nezbytně třeba vrátit se k „malým“ otázkám a postuláty jeden po druhém nahrazovat věděním. Jen v tomto případě vývoje hrají postuláty pozitivní roli.

Problém je, že moderní „věda“ žádné dočasné postuláty nezná. Všechny její postuláty jsou absolutní ve své podstatě, a nikdo se nikdy nepokusil nějak dále je vysvětlit či odstranit. Z tohoto důvodu se postuláty staly „Bohy“ vědy (dogmaty), a tudíž mění vědu fakticky v náboženství. Nejzajímavější na tom všem je, že moderní věda se tímto problémem dokonce ani nijak neznepokojuje; téměř všichni vědci berou tento stav věcí za daný a dokonce v něm nevidí žádný problém.

Je to tato „slepotá“, která má za následek přeměnu moderní vědy v náboženství, a vědce – v jeho kazatele.

Toto lze ilustrovat výroky prominentních vědců. Prohlašují, že aby se člověk mohl stát vědcem, je třeba zachovávat zdravý skepticismus a a nevěřit svým očím, uším, datům nebo důkazům, ale namísto toho pevně zastávat „vědecké“ pozice. Je to do očí bijící příklad změny vědy v náboženství...

Pojďme se nyní podívat na pár „velryb“, na jejichž zádech se moderní věda veze. Některé takovéto „velryby“-postuláty jsou například následující:

- *postulát zachování hmoty*
- *postulát izotropie (rovnoměrnosti) Vesmíru*
- *postulát rychlosti světla*

Postulát či zákon zachování hmoty tvrdí, že hmota nemůže být nikdy zničena ani vytvořena, jen může změnit svoji podobu. Tady bych poznamenal, že hmotou se rozumí jen pevná hmota ve svých čtyřech formách – pevná, kapalná, plynná a plazma. A to je vše.

Tyto mylné koncepty o hmotě se dokonce ani nepřibližují stavu, kdy by odrážely její skutečnou povahu. Dále, výsledky experimentů prováděných na nejpokročilejších zařízeních po celém světě zcela bortí tyto zažitě představy o povaze hmoty, zvláště pak zákon zachování hmoty.

Výzkum v oblasti fyziky elementárních částic a astrofyziky přinesl výsledky, které naprosto zmátly dnešní vědce. Hmotnosti nově vzniklých částic byly několikanásobně vyšší, než suma hmotnosti částic ze kterých vznikly, a než teorie „dovolovaly“. A všeprostupující „temná hmota“, která představuje 9/10 hmoty ve vesmíru, ale která nejde (jak výhodné...) nijak detekovat ani zjistit, tomu dává korunu.

Jediné východisko z této situace je připustit, že dnešní věda má zcela mylné představy o povaze hmoty, a nebo že zákon zachování hmoty neplatí. Současná forma tohoto zákona je totiž naprosto v rozporu s výsledky experimentů. Nicméně, zákon zachování hmoty je však jedním z mála postulátů vědy, kterému se téměř podařilo reflektovat skutečný stav věcí – je třeba jen trochu rozšířit pojem „hmoty“ a tento postulát nabyde platnosti.

Toto se však nedá říct o postulátu izotropie vesmíru a rychlosti světla. Byly to tyto dva postuláty, které stály u zrodu Einsteinovi Obecné a Speciální teorie relativity. Chtěl bych do této záležitosti vnést trochu světla. Nehledíc na to, jestli jsou tyto teorie správné nebo ne, bylo by omylem považovat Einsteina za jejich autora.

Pravdou je, že Einstein během doby, kdy působil jako zaměstnanec patentového úřadu, si jednoduše „vypůjčil“ tyto myšlenky od dvou vědců: matematika/fyzika Poincarého a fyzika Lorentze. Tito dva na své teorii spolupracovali několik let. Byl to Poincaré, kdo postuloval homogenitu (izotropii)

vesmíru a konstantu rychlosti světla ve vakuu, a Lorentz vyvinul jeho slavné transformace během práce na teorii éterického driftu.

Einstein, který pracoval na patentovém úřadě, měl přístup k výzkumu obou vědců a rozhodl se tuto teorii přejmenovat, a publikovat pod svým jménem. Dokonce „zanechal“ Lorentze ve svých teoriích, ponecháním názvu základních matematických vzorců teorie – Lorentzových transformací. Nějak ale zapoměl poznamenat, jakou roli on sám v této práci měl (žádnou); také nějak „opoměl“ uvést jakoukoliv zmínku o Poincarém, který je autorem postulátů o rychlosti světla a homogenitě vesmíru. Navzdory tomuto všemu, tyto teorie vešly do historie jako jeho práce.

Každý ví, že Einstein je nositelem Nobelovy ceny za své zásluhy za vytvoření obecné a speciální teorie relativity. Ale není to pravda. Skándál s původem těchto teorií, i když známý jen úzkému kruhu vědců, zabránil Nobelově komisi udělit mu za tyto cenu. Nicméně, komise našla velmi jednoduché řešení. Einstein byl odměněn Nobelovou cenou za objev druhého zákona fotovoltického jevu, který byl ale pouze speciálním případem prvního zákona fotovoltického jevu. V tomto kontextu je poněkud zajímavé, že ruský fyzik Alexandr Stoletov (1830 – 1896), který byl objevitelem tohoto zákona, nobelovu cenu nikdy nedostal, a potažmo ani žádnou jinou vědeckou cenu za své výsledky. Ale Einstein dostal „nobelovku“ za studii konkrétního případu tohoto zákona.

Podivnost, z jakékoliv stránky se na to podíváte. Jediné smysluplné vysvětlení je, že někomu výrazně záleželo na tom, aby Einstein Nobelovu cenu dostal, a tím získal vědeckou prestiž, která by mu mj. umožnila patřičně umlčet případné „heretiky“, nesouhlasící s jeho teorií. Tomuto „génii“ pouze stačilo přeformulovat jeden konkrétní případ fotovoltického zákona, a – pohledtě, geniální fyzik, nositel Nobelovy ceny, je na světě!

Nobelova komise se pravděpodobně rozhodla, že dvě ceny za tutéž věc by bylo příliš, a tak vybrala jen jednoho „kandidáta“ - „geniálního“ Einsteina. Koho by zajímalo, jestli cena byla udělena za první nebo druhý fotovoltický zákon? Prašť jak uhoď, historie si s tím brzy poradí...

Nejdůležitější bylo, že bylo dosaženo cíle – Einstein se stal nositelem Nobelovy ceny, a dnes si téměř každý myslí, že to bylo za jeho „zásluhy“ na poli „velkých“ teorií. Relevantní otázka vyplyne na mysli: proč někdo velmi vlivný investoval tolik, aby se Einstein stal nositelem nobelovy ceny a glorifikoval ho napříč celou zeměkouli jako největšího vědce všech dob? Byl zde nějaký skrytý záměr?

Tento důvod leží v dohodě, kterou Einstein uzavřel s lidmi, kteří mu „zařídili“ cenu.

Pravděpodobně Einstein sám po tomto hodně toužil, po aureole slávy, a tak ho jisté zájmy, které cítily urgentní potřebu „navigovat“ směr ubírání vědy a tímto i celé civilizace špatným směrem k ekologické katastrofě, použili jako „učitečného idiota“ - nebo, možná Einstein poté tuto úlohu sehrál s plným vědomím, čeho se dopouští, jestliže to nevěděl již od počátku. Einstein tedy souhlasil s tím, že se stane nástrojem tohoto plánu, pod jednou podmínkou – že dostane Nobelovu cenu. A tak byla dohoda uzavřena a z obou stran dodržena, což bylo navíc výhodné pro tyto „skryté zájmy“ - vytvoření aureoly okolo Einsteina jakožto největšího vědeckého génia všech dob jen ulehčilo jejich plány, které sestávaly z indoktrinace mas falešnou představou o povaze okolního Vesmíru.

V tomto kontextu slavné foto, kde Einstein vyplazuje jazyk, nabírá poněkud odlišného významu, dovtípí se jistě každý sám..

Bohužel, plagiátorství není řídkým jevem ve vědě, ale není to toto plagiátorství, které představuje skutečný problém, ale fakt, že tyto koncepty o povaze vesmíru (teorie relativity) jsou naprosto chybné. Jako důsledek, věda, která přijala postulát o homogenitě vesmíru a postulát o rychlosti světla, vede lidstvo směrem k planetární ekologické katastrofě.

Někdo by mohl namítnout, že Einstein a ti, kteří stáli za ním jednoduše nevěděli, že tyto koncepty jsou chybné. Možná, Einstein a spol. upřímně pochybili, tak jako spousta jiných vědců, kteří vytvořili teorie a koncepty, které se později ukázaly jako chybné. Někdo by mohl také namítnout, že tehdy nebyly dostatečně přesné přístroje, aby byly chyby v teorii relativity odhaleny.

Pravděpodobně někdo by poukázal na experimenty, které v časech Einsteina jeho teorie zdánlivě potvrdily.

Dnes pravděpodobně každý ví o domnělém potvrzení Einsteinových teorií Michelsonovým-Morleyho pokusem, který se cituje ve vědeckých textech jako nezpochybnitelný. Ale téměř nikdo už neví, že celková délka dráhy světla v interferometru byla pouhých 22 metrů, a experimenty byly prováděny ve sklepních prostorách, téměř na úrovni moře. Dále, byly prováděny během periodu čtyř dnů v roce 1887, a data z interferometru byla zaznamenávána v období celkové délky 6 hodin, s 36 otáčkami zařízení. Tento experiment údajně potvrzuje neexistenci éterického driftu a tudíž potvrzuje teorii relativity.

Jelikož fakta v tomto případě hrají zásadní roli, zaměřme se na ně. V roce 1933 americký fyzik

Dayton Miller (1866-1941) publikoval výsledky svých pokusů zameřených na detekci éterického driftu, prováděných po období přes 20 let. Jeho výzkum byl publikován v žurnálu "Review of Modern Physics". Všechny jeho experimenty potvrdily existenci éterického driftu.

S pokusy započal v roce 1902 a skončil s nimi v roce 1926. Za tímto účelem sestrojil interferometr s celkovou délkou paprsku světla 64 metrů. Toto byl nejpřesnější interferometr na světě v té době, 3x přesnější než ten použitý v pokusech Michelsona-Morleye.

Data byla získávána v různé denní době a v různých ročních obdobích. Miller provedl více než 200.000 měření získaných během více než 12000 otočení interferometru. Periodicky přemístoval své zařízení na vrcholek Wilsonovy Hory (do výšky 1981 metrů nad mořem), kde, jak předpokládal, bude éterický „vítr“ silnější.

Podívejme se nyní, co nám říkají fakta.

Na jedné straně máme pokusy Michelsona a Morleye, které byly prováděny po 6 hodin, během 4 dní, s 36 otáčkami zařízení.

Na druhé straně máme data zaznamenaná během období 24 let, s 12000 otáčkami zařízení, které navíc bylo 3x citlivější než to, které použil Michelson a spol. Toto jsou čistá fakta.

Žeby snad Einstein a spol. nevěděli o těchto výsledcích, nebo snad nečetli vědecké časopisy té doby a zůstali v nevědomosti? Ukazuje se, že věděli perfektně vše. Miller psal korespondenci Einsteinovi. V ní ho upozornil na své výzkumy a z nich vyplývající potvrzení éterického driftu. Einstein odpověděl velmi skepticky a dožadoval se důkazů, kterých se mu obratem dostalo, načež už od něj žádná reakce nikdy nepřišla.

Je celkem jasné, proč Millerovi žádná odpověď nepřišla, poté, co zaslal naměřená data. Podivnější je, že určitá potvrzení éterického driftu byla patrná už při pokusech Michelsona-Morleye, ale byly záhadně „opomenuty“. Po Millerově smrti v roce 1941, jeho práce byla opět pohodlně „zapomenuta“, nikdo ji znovu nepublikoval a dnes o ní ve vědeckém světě neví skoro nikdo. Jako by tento člověk ani neexistoval... a toto byl jeden z největších amerických fyziků.

Všechno co bylo ukázáno výše, jasně ukazuje, že lidstvu byly zámerně vnučeny takové koncepty o povaze vesmíru, které odklánějí vývoj vědy a civilizace od správné cesty. Důvod je takový, že ti

kdo stáli za Einsteinem se báli ztráty své moci a pozic. Měli strach ze skutečného vědění, pokud by se dostalo na veřejnost, vedlo by nevyhnutelně k jejich odhalení a každý by potom mohl vidět jejich skutečnou tvář a záměry.

Jestliže jakákoliv skupina či jedinec takto důkladně pracuje na prosazení a udržení falešných konceptů o povaze vesmíru, je to jasné znamení že se pokouší skrýt něco velké důležitosti, nejen pro fyziky či filozofy, ale pro každého obyvatele země.

Zatajení pravdy trvalo poměrně dlouho a bylo celkem úspěšné. Ale i mylná cesta vědy nakonec vedla k získání experimentálních dat, které definitivně pohřbívají jakoukoliv validitu Einsteinových teorií.

Jeden z těchto objevů pochází z Hubbleova teleskopu. Dva uznávaní astrofyzikové z univerzity v Rochesteru, objevili analýzou rádiových vln ze 160 vzdálených galaxií, že signály „rotují“ během svého pohybu kosmem. Obraz jejich rotace vzdáleně připomíná vývrtku, což je však něco naprosto neočekávaného (pro vědu), a nikdy dosud zatím nepozorovaného.

Jedna otočka „vývrtky“ je pozorována na každou miliardu kilometrů, které rádiové vlny urazí. Tyto efekty se přičítají k tomu, co je známo jako faradayův efekt, polarizace světla způsobená mezigalaktickými magnetickými poli. Periodicita těchto nově objevených „rotací“ závisí na úhlu pohybu rádiových vln k ose orientace procházející prostorem.

Osa orientace není fyzikální veličina, ale spíše určuje směr, v kterém se světlo (el.mag. vlnění) pohybuje vesmírem. Při pozorování ze Země, jak výzkumníci doložili, osa prochází jedním směrem směrem k souhvězdí Sextantu a druhým směrem k souhvězdí Aquila. Který směr budeme uvažovat jako „dole“ a který jako „nahore“, je věc názoru a nehraje to roli. Astrofyzici P. Nodland a J.P.Ralston, kteří objevili tento jev, publikovali svá zjištění v „Reviews of Modern Physics“ v roce 1997.

Tento objev znamená, že vesmír je anizotropní (nehomogenní / nestejnomyšerný).

Experimentální potvrzení éterického driftu ve 30. letech a objev Nodlanda a Ralstona v roce 1997 slouží jsou nevyvratitelné důkazy nehomogenity vesmíru.

Malé vysvětlení pro lepší pochopení věci. Éterický drift, který byl zaznamenán v Millerových

neprůstředných experimentech, a změny v pohybu rádiových vln, závisující na směru pohybu, jsou jedna a tatáž věc. Terminologie je odlišná, ale podstata je stejná. Tyto experimenty dokazují, že vesmír je anizotropní / nehomogenní, a tudíž zneplatňují první postulát Speciální a Obecné teorie relativity.

Ale možná druhý postulát těchto teorií přežije detailnější rozbor? Pojdme se na to podívat.

Podstata tohoto postulátu tkví v tom, že rychlost světla ve vakuu je konstantní, je to zároveň maximální dosažitelná rychlost ve vesmíru- 300.000 km/s. Bez této podmínky Lorentzovy transformace nedávají smysl, protože, když hmota, dokonce samo světlo (fotony), překročí tuto rychlost, hmotnost i jednoho jediného fotonu by se měla stát nekonečnou.

Podívejme se nyní jak se věci odvíjí s tímto druhým postulátem.

Dr. Lijun Wang naměřil překvapivé výsledky v jeho pokusech prováděných v centru NEC Research v Princetonu. Pokusy spočívaly v tom, nechat světelné impulzy procházet skrze nádobu, naplněno speciálně upraveným plynem, césiem. Výsledky byly neuvěřitelné: rychlost impulsů v tomto prostředí byla 300x vyšší, než je “maximální povolená rychlost ve vesmíru” podle Einsteinových teorií.

Jiný experiment, provedený v Itálii v roce 2000, spočíval v pokusech s mikrovlnami, a v tomto případě bylo dosaženo rychlosti o 25 procent vyšší, než je maximální rychlost světla podle Einsteina. Z Lorentzových transformací (pokud by platily) totiž vyplývá, že pokud rychlost jakékoliv částice přesáhne rychlost světla ve vakuu (300.000 km/s), stane se její hmotnost nekonečnou.

Jinými slovy, Einsteinovy teorie tvrdí, že v těchto experimentech se měla hmotnost částic pohybujících se rychleji než světlo stát nekonečnou, tj. například vyšší než veškerá ostatní hmota ve vesmíru – a naše planeta se měla v mžiku stát něčím jako černá díra. Žádná “nehoda” tohoto druhu však nenastala, obojí, světlo i mikrovlnné záření zůstalo jednoduše tím, čím bylo předtím.

Z toho jednoznačně vyplývá, že i druhý postulát Teorie Relativity je chybný. A bez tohoto postulátu, “okrajové podmínky” pozbývá celá teorie kompletně jakéhokoliv smysl, a v nejlepším případě, měla se už dávno odebrat na stránky historických knih jako případ další teorie, která se ukázala v rozporu s fakty.

Kupodivu, celý svět pokračuje ve studiu Einsteinových teorií ve školách a univerzitách jakožto teoriích, které odrážejí realitu, nejen po publikaci výsledků Millerových prací v roce 1933, ale dokonce i po nedávných objevech v letech 1997 – 2000.

Bez těchto dvou axiomů nejsou Einsteinovy teorie ničím více než další neúspěšný pokus vytvořit obraz universa v pokusu porozumění přírodě, nebýt jednoho “ale”.

Jak tvůrce teorií relativity, tak lidé stojící za ním věděli naprosto přesně od samého začátku, že prosazují mylné koncepty, které dokonce ani částečně nodrážejí skutečný stav věcí. A i přes toto, byly velkým úsilím lidstvu vnuceny, v důsledku čehož se věda vydala špatným směrem, který pokud nekorigován, je v důsledku cestou k destrukci civilizace. Toto může znamenat pouze jedinou věc: správná cesta vývoje vědy a civilizace je nebezpečná těm, kdo stáli za Einsteinem a dodnes prosazují jeho teorie.

Tyto osoby / skupiny, vždy v pozadí, neviditelné, se bojí pouze jedné věci – ztráty své moci a kontroly nad lidmi. Vědí, že osvícením skrze vědění, každý jednotlivý člověk, jakožto i celé lidstvo, bude schopno vidět a rozumět tomu, co se děje na planetě Zemi – a toto nevyhnutelně bude umíráček jejím zájmům, moci a bohatství.

Proč se tyto síly tak bojí opravdového poznání? Důvod je jednoduchý – získali všechno své bohatství podvody a machinacemi, a je jisté že ho nechtějí ztratit.

Z naší analýzy můžeme vydedukovat, že vědecké a filozofické koncepty o povaze přírody a vesmíru mají politické a finanční kořeny. Implementace mylných představ dovoluje sociálním parazitům prosperovat, jako pijavice na těle civilizace.

Chtěl bych se více zaměřit na jeden instrument, používaný v penetraci mylných konceptů, matematiku.

Pravděpodobně se ptáte, co má matematika s tímto vším společného.

Ve skutečnosti, jediné validní využití matematiky je provádět praktické výpočty. Měli bychom pamatovat, že pokud přidáme jedno jablko k druhému, mluvíme potom o dvou jablkách, tedy, identifikujeme jedno jablko s druhým, jako by to byly identické kopie. Nebereme v úvahu jejich

tvar, barvu, hmotnost ani žádnou jinou charakteristiku.

Jednoduše říkáme: “dvě jablka”, a je to dostačující pro to rozdělit je mezi dva jedince na bázi rovnosti – každý přece dostane jedno jablko. Ale ve vesmíru neexistuje dvě naprosto identická jablka a dva naprosto identičtí lidé, ani v případě jednovaječných dvojčat. No, v tomto případě, nehrozí žádná katastrofa, pokud jeden člověk dostane menší jablko a druhý dostane větší.

Ale situace je poněkud odlišná, pokud je matematika používána jako základ teoretických principů: v tomto případě je skutečné podstatě přírodních dějů přiřazeno písmeno či číslice, a je uvedeno v nějaké rovnici. Tyto symboly (písmena, číslice), jsou pak předmětem matematických operací podle uznávaných pravidel, naprosto neberouc ohled na to, že přírodní procesy a jevy se odehrávají nezávisle na konceptech, jež o nich mají lidé.

Matematikové často zapomínají, co se skrývá za jejich písmeny a symboly, počítají derivace a integrály, mají tendenci stanovovat omezení, okrajové podmínky, a “zahazovat” (dle jejich mínění) “nepotřebné” položky, jinými slovy, dělají vše pro to, aby dosáhli “krásné” rovnice, “elegantní” teorie, a podobně – a Einsteinova teorie relativity je to smutným příkladem.

Jediný důvod zavedení postulátu o izotropii vesmíru a rychlosti světla byl ten, že Lorentzovy transformace bez těchto podmínek nedávají jakýkoliv smysl. Stejná věc platí i o Speciální Teorii Relativity. Lorentzovy transformace zavedly určité požadavky na rychlost světla a distribuci hmot ve vesmíru – rychlost jakéhokoliv hmotného objektu (včetně světla – fotonů) nesmí být větší, než je rychlost světla ve vakuu.

Podle tohoto postulátu, rychlost světla ve vakuu je konstanta – 300.000 km/s. A toto omezení na maximální rychlost existuje z jediného důvodu – ne kvůli výsledkům měření či experimentů, ale proto, že určitá sada rovnic by bez tohoto omezení nedávala smysl. Podle těchto rovnic když jakákoliv částice překročí rychlost světla, její hmotnost se stane nekonečnou.

Avšak, co se stalo ve skutečném světě, je následující: skutečný laserový paprsek při průchodu skutečným plynem, dosáhl rychlosti 300x větší – 90.000.000 km/s, než rovnice “dovoluje”. Velmi nezodpovědný laserový paprsek, nezdá se Vám? Nechce se mu chovat podle zákonů matematiky. Dokonce bylo zaznamenáno nejpodivnější chování: hmotnost každé fotonu, z kterého se skládal tento laserový paprsek se nezměnila ani o píd', vše zůstalo stejné jako předtím, než paprsek vstoupil do komory s plynem.

Někdy by už měl matematiků připomenout, že příroda respektuje svoje vlastní zákony, a neřídí se zákony matematiky, což jsou jen intelektuální konstrukce, které odrážejí povahu jevů pouze ve větší či menší míře. Příroda nezmění své chování, aby byla v souladu s teoriemi založenými na matematických rovnicích. Z nějakého důvodu matematici kompletně zapoměli či ignorují tento fakt, když se nechávají unášet jejich intelektuální “gymnastikou”.

Chtěl bych dodat ještě několik postřehů o problému, který představuje matematika. Dnes v ní existuje velké množství rozporů, ale vyjmenovávat je všechny nemá smysl, uvedu jen jeden, se kterým se setkal pravděpodobně každý, ale nevšiml si ho nebo jej ignoroval.

Jeden ze základních principů algebry stanovuje, že odmocnina ze záporného čísla neexistuje, protože odmocnina je inverzní funkcí mocniny, a ta produkuje pouze kladná čísla ($2 \times 2 = 4$, ale také $-2 \times -2 = 4$). Každý toto zná ze základní školy.

Nyní, ve vyšší matematice nastala situace, kdy se na místě objevilo záporné číslo (-1), při provádění matematických transformací kalkulujících reálné fyzikální procesy. Z hlediska axiomů matematiky, toto je naprostá absurdita, ale přesto se to objevilo v rovnicích, které popisují existující procesy.

Z tohoto mělo být vyvozeno zřejmé, a to že výskyt takovéto kontradikce potvrzuje, že používání “intelektuální gymnastiky” (matematiky) na řešení konkrétních existujících procesů je pochybné validity. Ale zvážit toto hledisko nikoho z “vědců” ani nenapadlo! Namísto toho přišli na další „řešení“ - namísto nalezení podstaty problému a jeho korekci, jednoduše trochu „přiohnout“ pravidla, aby to navenek vypadalo, že žádný problém nenastal.

Toto jejich „řešení“ spočívalo v následujícím: jestliže matematika říká, že výsledek odmocniny nemůže být záporné číslo, záporné číslo musí zmizet. A zmizelo: -1 bylo označeno jako i^2 a tímto byl problém „vyřešen“. Takto, odmocnina z mocniny je kladné číslo (i), a i nazvali tzv. Imaginární jednotkou. Ale co to je imaginární jednotka, a čím je její existence podložena, již nevysvětlil nikdo.

Jestliže existuje imaginární jednotka, pak by měla existovat i imaginární skutečnost. Ale kdo by se zabýval takovouto „maličkovostí“. Vědci zájem nemají z jednoduchého důvodu, kdyby se nad tím zamysleli, zjistili by že jejich „řešení“ problému -1 je naprostý nesmysl. Pokud je možné podle nich nahradit znaménko mínus (-1), proč se omezovat jen na tento případ, proč nenahradit znaménko mínus i ve všech ostatních rovnicích? Protože by tímto nastal naprostý chaos. Z tohoto důvodu to nikdo nedělá – protože potom bychom sečtením dvou jablek dostali okurku, broskev, či mínus čtyři

imaginární rajčata....

Matematici tedy používají imaginární jednotku jen tam, kde se jim to hodí. Také vytvořili celou disciplínu matematiky, nazvanou „funkce komplexních čísel“. Imaginární jednotka existuje a je oficiálně přijímána jen na tomto teritoriu. Ve „zbytku“ matematiky znamená -1 jednoduše -1 a nikdo se imaginární jednotkami nezabývá.

Není to úsměvné?

Je možné podvést někoho jiného, ale není možné podvádět sebe. Nicméně, je možné předstírat, že podvedeným nejsem, ale kdo potom má zájem na těchto konceptech a proč?

Někdo je zjevně připraven implementovat na poli vědy jakékoliv absurdity, pokud to zabrání revizi a přepracování jejích základů, a tento někdo se velmi snaží, aby věda nenabrala správný směr vývoje, a zůstala ve slepé uličce.

Udržování mylných nebo nekompletních konceptů o povaze přírody a vesmíru slouží těmto silám k udržování civilizace Země v ignoranci, jako celek, i jako konkrétního jedince. Toto umožňuje těmto silám dominovat pozemské civilizaci, a udržovat si finanční a politickou moc. Pokud by někdo prolomil jimi vnucenou iluzi reality, tyto síly by se ho snažily nemilosrdně zničit, společně s celým jeho dílem.

Příklad jejich modus operandi je například osud Nikoly Tesly, vědce srbského původu, žijícího v Americe, jehož nejprve umlčeli a poté i fyzicky zlikvidovali. Tesla vytvořil mnoho přístrojů na značně jiných principech, než zná současná věda, a které měly potenciál osvobodit lidstvo od závislosti na fosilních a jiných palivech, a zachránit tak ekologii planety. Jedním z takových přístrojů byl elektrický generátor, který neměl žádné pohyblivé části, ani nepotřeboval žádné palivo. Elektrická energie byla extrahována ze samotného prostoru. Objevil také jednoduchou a účinnou metodu rozkladu vody na vodík a kyslík. Tesla vytvořil velké množství „zázračných“ zařízení, poté (po demonstraci jejich schopností) neočekávaně „onemocněl“ a zakrátko nato zemřel.

Po jeho smrti tajné služby USA zkonfiskovaly veškerou vědeckou dokumentaci a zařízení, které jsou klasifikovány dodnes, a srovnaly buldozery se zemí jeho laboratoře. Inženýr, který pro Teslu vyráběl součásti, zmizel beze stopy a dodnes nikdo o jeho osudu nic neví.

USA tehdy protiprávně zkonfiskovaly veškerou Teslovu práci. A od té doby potkává podobný osud každého vědce či vynálezce, který se snaží podobné přístroje uvést na veřejnost. Je to opět proto, že taková zařízení by mohla přinést svobodu, prosperitu a nezávislost mnoha rodinám, městům, potažmo zemím, nezávisle na nečí vůli.

Takto, energetická a palivová krize nezmizela, ale stala se postupně jen horší a horší. Elektrická energie je stále získávána primitivními způsoby za pomoci generátorů založených na otáčení rotoru. Hydro- a jaderné- elektrárny spotřebovávají enormní množství přírodní energie. Všechny tyto metody výroby elektřiny ničí životní prostředí, vyčerpávají přírodní zdroje, a otravují ovzduší. K tomuto navíc, jaderné elektrárny jsou extrémně nebezpečné.

Vědíc toto vše, vlády, které by měly sloužit lidem, naopak zatajují existenci nebo ničí přístroje schopné vyrábět elektrickou energii bez vstupního paliva. Tyto vlády zajisté slouží, avšak otázka je komu? Lidem jistě ne. Pravděpodobně té stejné skupině, která investovala do Einsteina a stojí za chybnými základy dnešní vědy.

Shrnuto, koncepty o povaze vesmíru mají zásadní vliv na prostředí, v kterém žijeme. Proto budoucnost naší civilizace závisí na správnosti našich konceptů o povaze vesmíru a přírody. Není to otázka toho, kdo má pravdu a kdo ne, ale je to otázka toho, zda naše civilizace bude existovat i v budoucnu, nebo zanikne.

Poznámka:

Ve své knize, „Anizotropní Vesmír“, autor tohoto článku objasňuje diametrálně odlišnou teorii o povaze vesmíru, která vysvětluje a popisuje téměř všechny jevy živé a neživé přírody.

Výsledky experimentů poslední doby, přicházející z nejrůznějších zemí světa, potvrzují s absolutní jistotou základní principy jeho teorie. Je třeba poznamenat že vědci, stojící za těmito objevy, zastávají diametrálně odlišné koncepty o povaze vesmíru, a experimenty prováděli bez jakéhokoliv vztahu k autorovi či vědomí o existenci jeho teorie. Toto s jistotou eliminuje jakékoliv možné nevědomé zkreslení výsledků za účelem dosažení očekávaných výsledků.

Zdroj: leva-net.webnode.cz/products/teorie-vesmiru-versus-objektivni-realita-1-/